

BOGNÁR FERENC

A Szűzanya (Fekete Madonna) fattyú népei

A tudomány által megvetett útra térek, amikor a mesék világát igyekszem a realitás köntösébe bújtatni. Azért merek még is nekivágni a lehetetlennek, mert tanulmányaim oda vezettek, hogy a modern világ megítélése a mesék valótlanúságáról, pusztán egy korszakos értelmezési zavar következménye. A mesék valóságtartalma, szimbólumokba kódolt, ősi élettudást hordoz. Ezért igazsága, csupán a mára idegenné vált megközelítéssel, a rég elveszett analógiás látásmód képi olvasásával hüvelyezhető ki. Természetesen az ekkor élénk táruló irracionális világ képe eltér a megszokottól, de ma már tudjuk, hogy a ráció csupán egyik agyfelünk terméke, és a másik agyfélteke absztrakt, irracionális képei, mint az alkotó folyamatok részei, a valóság egy mélyebb, elvonatkoztatott körébe tartoznak.

Kimondhatjuk, hogy az életünket tekintve, van egy szokványos hétköznapi valóság, de mellette van egy nem-szokványos elemekből és észleletekből összeálló valóságoldal is, amely mára a tudattalan működések látens körébe került át. Legyen elég itt a két agyfél eltérő működésére utalni, hogy az egyik oldal ért és szavakba tudja önteni az észleleteket, míg a másik erre képtelen ugyan, de a látás mezejét uralva, a vizuális és érzelmi észlelés elemeinek összerendezését, racionalitás nélkül is kiválóan elvégzi.

A tudattalanba merült érző-látó folyamatokkal együtt, egy varázslatos ismeretvilág is elveszett. Robert Graves angol történész Az aranygyapjú c. könyvében erre utalva megjegyzi:

– A rómaiak általában unalmas, betű szerint gondolkodó népség voltak, a képi ábrázolás zavarba hozta, sőt többnyire felbosszantotta őket. Horatius is maró gúnnyal beszélt a kentaurokról. „Ugyan ki látott, – kérdi – félig ember, félig ló szörnyszülöttet?”

Nem fogta fel, hogy a kentaurok, szilénoszok, szatírok és más hasonlók egyszerűen pelaszgok, (öslakosok) akik e képszerű jelzés szerint a lovak, kecskék vagy más totemállat testvériségéhez tartoztak.”

Így veszett el a meg nem értés által lassan-

ként, a képekbe és utalásokba ágyazott mitikus tartalom, az ősi ismeretvilág. Ma, kizárólag egyetlen megközelítésről tudva fordulunk a környező világ felé, holott már a prehisztorikus korban élt elődeink tudtak az ember kettős észlelőrendszeréről, és ezek párhuzamában alkották meg a Világ létének elméletét. Így szólt erről Cato a Töredékeiben:

„És ugyan a világ eredetéről az írók nem egyféleképpen gondolkodnak. Mert a Chaldeusok elhitetik magukkal, hogy öröktől fogva áll. A Phoeniciaiaknak pedig és a Ságoknak, inkább tetszik, hogy kezdete volt. Ezek közül mind a két rész megegyez abban, hogy Ninus előtt mint egy két száz ötven évvel, mellyek alatt az Arany Kor folyt, a földet az árvíz elborította, és Ság szkitiában született újra a halandó Emberi Nemzet. Ugyan is akar öröktől állónak tartasad a világot, s azt véd, hogy először mindent a tűz foglalt el, és lassan az összejövő anyagok embereket képeztek, akár úgy gondolkodjál, hogy az Arany Kor előtt az összemoltt földet árvíz lepte, és a megszáradott anyagból kitüntek az emberek, minden esetre az eredet elsősege a Scytáknak tulajdonítatik, kik megszáporodván a világ részeire gyarmatokat küldöttek.”

Hogy itt mélyen ható lélektani jelenséggel állunk szemben, amikor párhuzam adódik a két elmélet vetélkedésében, a féltetek, illetve a hozzájuk tartozó kulturális berendezkedések rivalizálásával, az a későbbiekben válik teljesen világossá.

Nagyító alá véve a két felfogást, korunk evidenciája a kezdettel bíró Világegyetem, akár Istent teremtése, akár a Nagy Bumm robbanása indította el. Értelmünk központosító természete az Egyre figyel, a lineárisan egy-vonalon mozgó fejlődéseméletre, ez látszik az egyetlen járható, értelmes útnak.

A teljesség kedvéért érdemes még az Örök Világ vélelmébe is belepillantani!

Ez az érző-látó féltetekből született leírás szintén számol a fejlődésemélettel, csupán egyidejűségeket érzékelve, a Világnak is egyes helyi részleges megújulásai mellett, az egy időben, de más

helyütt zajló részleges pusztulásait látja reálisnak. (Ráadásul mindezt a földi viszonyok hasonlóságára, hiszen az északi félteke tavaszi megújulásával egyidejűleg, a déli féltekén az elmúlás össze köszönt be.) A kozmoszi viszonyokat is éppen így képzeltek el. Míg egyik helyen éppen egy új csillag, illetve csillag-rendszer születik, addig a mindenség egy másik szegletében összeomlóban van egy előregedett rész. (Lám a tudomány ennek nyomait is megtalálta már.)

Tegyük tehát félre a tyúk vagy a tojás vitáját, és vizsgáljuk meg az értelmileg kreált lineáris eredetelméletnek irracionális kiegészítő párját adó Örök Világ, kevésbé ismert tanát! Az érző-látó „nőies” félteke jellegzetességeit magán hordó tan sokszínű, érzem-, és formagazdag szimbolikája mára idegenszerű lett. Az általa hirdetett ciklusos öröklét, az örökké eljövő halál gondolata mellett, az örök megújulás reményével bízott, jelképe, analógiás megfelelője a kör lett, illetve nem véletlenül illesztették be még a természettisztelő időkben a vedléssel ciklusosan megújuló, saját farkába harapva kört alkotó kígyót is. A kígyó korábban központi figurája, a később uralomra jutott férfi Isten világteremtésében is jelentős szerepet kapott, de ott már negatív előjellel, éppen a bűn jelölőjévé válva.

A körkörös visszatérő érzelmek mintájára körrel ábrázolt Örök Világ, minden tekintetben érzelmes nőies eszme, ha az értelmet fogadjuk el férfias hozzáállásnak, és nem véletlenül lett a hím-elvű teremtélméletekben a végső szubsztancia férfi, azaz Atyaisten, és ennek ellentétére, az Örök Világ végső lényege a nő, az Istenanya. Minden Szűzen-születés allegóriája a nő-elvű alapokról mesél, arról, amikor a Világmindenség, az ő Anyaistennő-jelleg, önmagából újul meg. A szó szerint értelmező racionális utódok ezzel a képpel már nem boldogultak, és a férj nélkül szülő anya költői hasonlatában, az Istennő szajhaságát látták. Így vált a hím-felfogású zsidók szemében az ő Istenanya képét magára vevő Szűz Mária is szajhává, fia Jézus pedig fattyúvá.

Az a makacs tény pedig, hogy az indogermán ősul kijelölt iráni perzsa árják ősnyelvének mondott pehlevi nyelven, (amely valójában a még korábbi bactriai hunoknak, a pártusoknak szent nyelve volt,) nos ezen a nyelven a JAZISU szó, a Révai Lexikon tanúsága szerint „áldozat bárányt”

jelentett, bizony teljesen átírja a közfelfogás valóságát. Mert a jazisu szónak Jézus Urunk nevével és áldozati bárányságával meglévő szoros egyezésének véletlensége kizárható. Vagyis a legalább Jézus előtt 4-500 évvel használt jazisu vallási fogalomnak, a történeti Jézus személyében való életre kelése is, a korábbi vallási hagyományok átvételére illetve rekonstrukciójára utal. Az Új-Szövetség, csak az ottani leromlott állapotokban jelent meg újnak, valójában a nő-elvű őshagyományok újjáélesztését igazolják az egybevetések, mint a Szűztől eredés újra behozott allegóriája is.

Körül nézve a történelem színpadán, észrevehetően viszonylag korszakos egyöntetűséggel jött el az Istenatyák vallása, lásd Egyiptom, Irán, India, és a Szentföld ez irányú eseményeit. Az Atyák fiatal vallása, furcsa fensőbbrendűséggel, „egyisten-hívő” jelzőt kapott annak ellenére, hogy az elődvallás Hármass Istenanyája sem volt három különböző istennő, hanem mint R. Graves is megállapította, követői jól tudták, hogy csupán hármass arculatának tiszteletéről volt szó. A Szűz, az Anya és a Banya, sosem volt három különálló személy, ahogy a Vénusz-Hold-Föld istenanyái is egyazon női lényegiségnek voltak az aspektusai csupán. Való igaz, hogy ezek eredetileg mind Fekete Istennők voltak, de feketeségük a legkorábbi csillagtiszteleték éjjeli időszakához kötődtek, minden elítélő felhang nélkül. Fekete Madonnáink túléltek az idők viharát.

Az Életfa csillaggyökerei c. tanulmányomban már alaposan körbejártam a görög, római, és kínai forrásokból fellelhető bizonyítékokat, amelyek a hunnak illetve a puszták kiejtési módosulattal létrejött, jon-ion népnek egyaránt a prehellén IO-JÓ Holdanyától való származástudatáról szóltak. A korai közös Holdtisztelet miatt kerülhetett a latinba is az IU-GURUM = Holdterület, mint földmérték, és lám, mi magyarok is nyilván a Holdanya tiszteletére mértük holdban a földet.

Minket magyarokat, a nyelvünk, és a kultúránk és vallási hagyományaink, a Szűzanya, illetve a Boldogasszony gyermekeinek tartott meg még mind a mai napig, egy olyan ősi tudás birtokosaként, amely már rég tudattalan álomba merült. De a régi tudás feléleszthető, őshagyományainkból és érző-látó féltekénk mélyéről felszínre hozható.

Nagy előnyünk, szent örökségünk az egyezte-

tő, analógiás képi megfeleltetésre berendezkedő nyelvi kifejezőmódunk, azaz a szóképeink, melyek éppen az eddig emlegetett érző-látó féltekét ingerlik, aktiválják, és innen ered a magyar alkotó tehetség. Népi díszítőízlésünk formagazdagsága szintén az ősi nő-vallásunk hagyatéka.

A középkorban még számtalan népen ott virított a Bastard, illetve Spurius, azaz Fattyú bélyeg! Ezek mind a testvéreink, kulturálisan a Szűzanya gyermekei voltak, de sajnos a nyelv és vallásváltások kitörölték az ősiség emlékét.

Minél visszább megyünk az időben, annál nagyobb körben lehet tetten érni az Anyavallás hagyatékát. Sőt, történelmi nyomokból bizonyíthatóan, létezett egy ősi, mondhatni érzelmi-műveltség, amely az ember lelki felépítésének megfelelően rendezte be a társadalmat és az életvitelt. Ez volt a mesévé degradált Aranykor. Ismeret-kincse a psziché azon adottságairól szólt, melyeket a közfigyelem elől elrejtve ugyan, de annál nagyobb intenzitással kutat a mai tudomány. (Lásd a N.A.S.A. kutatásait) Az Alfa-állapotként ismert kreatív agyműködésről van szó, mely az érző-látó félteke aktiválódásával teremti meg az elme harmonikus egyensúlyi állapotát, ahol felerősödnek az ember intuitív alkotó erői. Ismeretei által a régi műveltség, szokatlan lelki hatásmechanizmusokat aktiválva, a köznapi halandót is mély, élő, érzeti viszonyba kapcsolta a léttel, és annak történéseivel. Persze, hogy a maival ellentétesen, a békés egymás mellett élés kapta az életben a hangsúlyt. Az ÉLet, Eleve ILLeszkedést jelentett.

Elénk került tehát a mitikus Aranykor, melynek matriarchátusi szellemisége, történeti szereplőivel együtt az enyészet süllyesztőjébe került. Csupán a természeti életmódot követő földműves népünk szokásai és hagyományai mentettek át elemeket, a nőelvű idők magasrendű kultúrájából.

Eltűnt az ősfelfogás, pedig a mainál sokkal színesebb és izgalmasabb kalanddá érlelődött az élet, amíg sarkalatos vallási és gyakorlati tételként az ókori ember szeme előtt lebegett a tény, hogy belső készítetéseit alapvetően két impulzus mozgatja. A korabeli tanítók bölcsen, a kettős valóságrend kinyilvánításával tartották harmonikus egyensúlyi mederben, az emberi megismerés két fő iker-áramlatát.

Más szavakkal mondva hajdan, biológiai feleztetésünk és ikerhajlamaink kettősségének reali-

tásában, az egyediségre hajló értelmi féltekénk meglátásai mellett, kellő teret kaptak a társas viszonyba hívó érzelmi félteke igényei is. Vagyis az antik korok emberének életét különös kettősség itatta át. Életvitelében irányadó lett a valóság és a jelképesség egyidejű jelenléte, amitől kettő az egyben módra, egyszerre járhatta az ész értelmi, és a lélek érzelmi útját.

Ezért a szántóvető paraszt, (GÉ-ORGOS = földművelő) is szenté vált, amikor a tavaszi szántással megszentelte GÉ-GAIA Földanyát, és vetéskor Szent Nászt (Hierogamos) ülve vele, a Földanya méhébe (a belső SZÜNT világba) dugta, illetve vetette, az Életnek mondott magokat. (Nyelvünk innen rokonítja a SZENT, a SZÁNT, és a SZÜNT szavakat!)

A figyelem energia-természetét tehát már korán felismerve és hasznosítva, szimbolikus képi megjelenítésen valamint rituális cselekményeken keresztül, figyelmi energiával telítve életre hívták, a lét ma rejtezésbe vonult, érzelmi-szellemi oldalát.

Figyelmezve Cato szavaira, mi szerint a népek közti ősiség elsősége a szkítákat illette, akkor magyarai hagyományaink szkíta eredettudata különös jelentőséget nyer. Egy olyan élettudás örökösei vagyunk, amely ugyan a tudattalanba merülve látszólag végleg elveszett, de ennek ellenére a magyarság, képes még azt onnan előhívni, és a kor kívánalmainak megfelelően aktualizálni, azaz

Graves szerint kb. 3000 évvel ezelőtt, az olymposzi istenek élre törésével egy időben kezdődött el az a teljes szemléletváltással végződő folyamat, melyben a nő-központú műveltséget felváltotta a „hím-elv” uralma, és lassan eltűntek az emberi boldogság eléréséhez szükséges ismeretek belső érzelmi folyamatainkról. A klasszikus műveltség alapjául szolgáló RÁCIO születésével párhuzamosan született meg az értelmi félteke gyermeke a félelem, és ennek zászlója alatt hódító újukra indultak az újdonsült értelmi ideológiák harcos képviselői, hogy a földi hatalom megszerzéséért, ha kell, eltíporják az előd műveltség vívmányait és képviselőit. Mára a nőelvű, békés földművelő kultúra lelki örököseit vagy ádáz szellemi és fizikai harc folytán kiirtották, vagy vallási agy mosás által, ősi gyökereik emlékét is kilúgozták.

Kivesztek a boldogító ismeretek, és egyedül a mélyről jövő remény mondatja velünk magyarok-

kal, hogy nem véletlenül jelent az ó-görögben **BOLDOGOT** a népvünkkel szinte pontosan egyező **MACAR-MAKAR** szó, amely az ősi Makar isten nevééről jött.

Fennmaradt, hogy a görög Szamosz, Kiosz, Kosz és Rodosz szigetek, Macar Isten boldogbékés uralmának emlékére viselték a „makarok szigetei” jelzõt, (mint boldogok szigetei) e mellett Ciprus, Rodosz valamint az a Kréta, melynek magas műveltségét a későbbi görögök vették át, korábban szintén Macariának hívatott. Ugye a békés Aranykor történeti emléke köszön ránk, amikor a kréta régészeti feltárásaiból teljesen hiányoznak a katonai jellegű maradványok.

MACAR Isten car (ejtsd **KAR**) népének neve, feltűnően emlékeztet a honfoglaló **KÉR** és a **KURTU**-germatu törzsekre, de ennél is szorosabb egyezést ad, a középkori német krónikákban fennmaradt **aGAREnus**, és **aCKERenus** (akerénus) nevünkkel. (Pl. A szent galleni portyázó magyarokat.) Magyar népvünkéről már az említett tanulmányomban kimutattam a régi analógiás névadásból eredő többértelműség egyik jelentéséül, a „földműves” értelmet. (Ne zavarjon meg minket a honfoglaló turk törzseink harciassága!)

Ha tehát Makar Isten a kréta-mükénéi műveltség földművelő ura volt, akkor nevének boldog értelme analógiás megfelelője is volt a földműves jelentésnek, hiszen a korai szemléletről fennmaradt, hogy Cato idejében (i.e. III. sz.) a legnagyobb dicsőretnak számított, a: „**jó földműves, jó telepes**” kifejezés. Makar Isten krétai „**Boldogsága**” tehát, ősi Földműves jellegéből eredt.

Ebből kiviláglóan az ókori Kar-ok eszmeilelki rokonaink lehettek, Makar, azaz Boldog Istent tisztelve, hisz a „szegény ember szándékát Boldog Isten bírja” közmondás, nálunk is megőrizte régi Istenünk Boldog nevét, ezzel szépen egészítve Boldogasszony Istenanyánk tiszteletkörét. Kultikus összetartozásukat mutatva együtt állt a régi palóc házban a mestergerenda két tartóoszlopa, a **Boldoganya** és a **bálvány**. A pogány körű, de lényegtelen női isten-fél, a Boldogasszony bár a keresztény Szűz Mária képében rejtve ugyan, de tovább élhetett, ám a hím rivális Boldog Istenünknek mindenképpen tűnnie kellett, s maradt helyette a „neve-sincs” azaz csak utaló, bálvány szó.

Ósvallásunk Boldog Isteneinek összetartó-

boldogító ismereteire az enyészet, gyermekeire pedig az üldöztetés sorsa várt. Holott a mai viselkedés-kutatási ismeretek is oda mutatnak, hogy ősi egyeztető szemlélet tette hasonlóvá például a **BAL** és a **BELSŐ**, szavakat, hiszen a Bal oldali testrészünket felügyelő félteke a Belső érzelmek idegi fészke is egyben, aminek működési dominanciája főleg éjszaka érvényesül, ami pedig a régi istentiszteleti maradványnak, a **BÁLozásnak** az ideje volt.

Nyelvünkben Istennel telt **BELSŐ** állapot a **BOLdogság**, a **BÖLcsesség** és **BOLondság**, melyekhez az érzésalapú belvilági ősműveltség ősi istenének beszédes **BÉL-BAÁL** neve értelmileg kapcsolódik. Nyilván, a téli alvilágba készülő **BOLDOG** avagy **BÁL** Napisten nyár végi búcsúztatójáról szól, a vidéki búcsú, (régén **BULcsú**), ünnepünk szava. A pogány isteneket a szent áldozati állatok **BELSőségei** illették meg, ez volt a szent rész, így nem véletlenül jósoltak eleinte ezekből, stb.

A női entitások, az éjjel domináló termékenységi, valamint a létfenntartó vegetatív, azaz ösztön (ösztön-isten) folyamatokhoz kötődtek, ezért jelentek meg a legkorábbi ábrázolásokon az Istennők fáklával, avagy csillagokkal, holddal együtt.

A Szűzanyák fattyú-népeinek, a földművelő korszak föld-gyermekeinek, „fekete” megjelölése pedig lealacsonyító értelmet kapott. Köznépi (közönséges) földművességük feketesége, alantassá lett az Atyaisten győztesen felemelkedett „nemes és fényes égi természetű” népének szemében, ami megint a modern pszichológia szóhasználatát juttatja eszünkbe, mely a tudattalan károsnak ítélt területeit sötét árnyékoldalnak mondja.

Előttünk a feladat, az elsötétült tudattalanunk átvilágítása, az elmerült boldogító ismeretek feltárása!

Csíksomlyói Madonna